

Michel GAILLARD

Luchthavenaalmoezenier

In 2006 werd Michel GAILLARD benoemd tot aalmoezenier van de luchthaven van Zaventem. Hij volgde de plotseling overleden Herman BOON op, bekend om zijn tomeloze inzet voor asielzoekers op de luchthaven en erg graag gezien bij het toenmalige Sabenapersoneel. Een mooie erfenis liet hij na, die GAILLARD met zijn eigen charme weet te verzilveren.

‘Een mens is meer dan zijn vliegtuigticket’

Lieve WOUTERS

Michel GAILLARD wordt dit jaar vijftig, net als ‘zijn’ Sint-Rafaëlkapel. Daar vind je hem overigens niet zo vaak. De hele luchthaven is immers zijn werkterrein, met haar twintigduizend personeelsleden en, in dit seizoen, dertig- tot veertigduizend passagiers per dag. Een uitgelaten sfeer heerst er nu, maar die blijkt vaak broos. Zo gauw er iets spaak loopt – vlucht gemist – kunnen de stoppen doorslaan en blijkt de pastor niet zelden een reddende engel.

–Hoe bevalt het leven op de luchthaven u?

Uitstekend, maar vertel het niet voort, want dan wil iedereen hier benoemd worden. Nee, ernstig. Priester worden was als kind al mijn wens, maar na het secundair raadde iedereen me aan eerst een andere studierichting te kiezen. Ik deed economie, was tien jaar lang bedrijfsrevisor in de toeristische sector en in de informatica. In mijn vrije tijd was ik catechist. De roeping zou wel verdwijnen.

Niet dus. Na een bedevaart naar het Heilig Land kon ik er toch niet meer onderuit. Tot dan toe had ik al mijn studies in het Nederlands gedaan, nu koos ik voor het Franstalige seminarie in Limelette, omdat het bekendstond als spiritueel en kritisch. Ik wilde graag als priester werken in een situatie waar je met alle aspecten van het leven wordt geconfronteerd, met mensen in al hun diversiteit aan opvattingen en qua afkomst. En dat vind ik hier wel! Met zijn negentien miljoen passagiers per jaar is mijn parochie groter dan Lourdes.

–Voelde u zich snel aanvaard?

De toeristische sector is een wereld apart. Alles staat in het teken van reizen, op vakantie gaan. Het doel is zon, ontspanning, activiteit. De lonen liggen niet hoog, maar het engagement van het personeel voor de passagier is groot. Voor elk probleem wordt op een zo aangenaam mogelijke manier een oplossing gezocht. Gestreste reizigers beseffen dat niet altijd.

Het feit dat ik al ervaring had in de toeristische sector gooidte meteen veel deuren open. Ook het feit dat ik meerdere talen spreek, waaronder die van de glimlach. Nerveus als ze zijn, kennen weinig mensen de magie van de glimlach nog. Weet je dat het plotse ontspannen tijdens de vakantie vaak leidt tot een hartstilstand? Vorig jaar haalden we alleen al tijdens de zomermaanden tachtig lijkkisten op.

Als pastoor toch midden in het bedrijfsleven, zo voelt luchthavenaalmoezenier Michel Gaillard zich ‘toppie’. © Herman Ricour

–Onder Herman Boon werden gebedshuizen voor christenen, joden en moslims opgericht in de luchthaven. Wat wil u hier bereiken?

Voor mij is de grootste uitdaging om iedere mens hier echt als mens te laten voorbijkomen. Te vaak worden mensen behandeld als consument of consumptiegoed. En de klant is geen koning meer. Veiligheid primeert boven waardigheid. Er is een gebrek

aan catechese. De mens doen inzien dat hij meer is dan een vliegtuigticket, dat is mijn grootste uitdaging.

–Hoe ziet een werkdag eruit voor u?

Meestal begin ik de dag aan het vertrek naar Afrika. Daar passeren veel missionarissen op het moment dat ze hun comfort achterlaten en vertrekken naar onrustige landen. Vergeet gezondheidszorg en elektriciteit 24 op 7. Voorts zijn er wel altijd gestrande reizigers bij wie ik even langs ga om te kijken of alles in orde is. Ook met het personeel sla ik geregeld een praatje. Of er zijn vluchtelingen of daklozen om op te vangen. Ik heb een ploeg van een vijftal vrijwilligers. We delen voedsel of kledij uit, vaak van reizigers met te zware bagage.

Vorige week was er nog een Burundese vrouw die dringend terugkwam uit New York omdat haar man overleden was. Ze had haar aansluiting gemist en dreigde twee nachten met haar twee kinderen te moeten doorbrengen in een fauteuil aan B 90. Gelukkig kwam ik dat te weten. Op wat matrassen konden ze overnachten in de kapel, nadat ze iets gegeten hadden. 's Anderendaags zorgde de security voor bedden.

„Zelf ging ik vorig jaar op vakantie naar Noord-Kivu. Echt ontspannen doe je er natuurlijk niet”

aan respect in beide richtingen. Ik ga niet verder in een gesprek vóór de ander mijn begroeting beantwoordt en ‘dag’ zegt. Dan schieten ze wakker: „Tiens, ik heb dat niet gezegd.” Als ik me dan voorstel als pastoor van de luchthaven, schrikken ze nog een keer op. Menigeen meent dan dat ik zijn vraag wel niet zal kunnen beantwoorden. Die onverwachte ontmoeting alleen al is

–Kon u zelf makkelijk afstand doen van de luxe die u gewoon was in het bedrijfsleven?

Het enige wat je aan comfort moeilijk kunt missen, is een goed bed. Luxe heeft me nooit geïnteresseerd. Als luchthavenaalmoezenier moet je wel onthecht leven als je echt beschikbaar wil zijn. Op het moment van het ongeluk met de schoolbus in Zwitserland in april laatstleden ben ik zonder aarzelen mee op het vliegtuig gestapt met de ouders. Terug in Melsbroek heb ik de kistjes mee uit het vliegtuig gedragen. Op zo'n moment moet je er gewoon zijn.

–Voor welke bestemming kiest u zelf als u op vakantie vertrekt?

Dan bezoek ik meestal bevriende missionarissen in Afrika, zoals vorige zomer in Noord-Kivu. Echt ontspannen doe je er natuurlijk niet. De meeste ngo's trekken weg, de (Poolse) missionarissen niet. Ieder van hen heeft al een kogel door het lijf gehad. Voor hen is mijn bezoek een hart onder de riem, net als voor de bevolking. Zij beschouwen zich veiliger voor de gewapende bendes met blanken in de buurt.